

og hans Arvinger aaben ogsaa efter Appelfristens Udløb, og ny Dokumenter og ny Indsigelser kunne fremføres under Appellsagen uden Bevilling.“

Det stillede Ændringsforslag, den Paragraf, hvortil det var stillet, samt Lovforslaget i dets Helhed sattes under Forhandling under et.

Alberti: Medens jeg ikke mener, der kan gøres nogen væsentlig Indvending mod de fleste af de Ændringer, som ere indførte i det andet Ting, forekommer det mig, at den Maade, hvorpaa Landstinget har søgt at løse Vanskeligheden ved Affattelsen af § 7, er af en temmelig drastisk Natur, idet hele den Risiko, der er for, at de Servitutter, som ikke burde udslettes, kunne udslettes, uden at Servituthaveren ved det mindste derom eller faar mindste Adgang til at forsvare sin Ret, stadigvæk er til Stede i Lovforslaget. Jeg har derfor tilladt mig at stille et Ændringsforslag, hvorved Bestemmelsen om den udvidede Appelret genindføres for den Servituthaver, som skulde have været udtrykkelig indstævnet under Mortifikationssagen, men som ved Ligegyldighed eller muligvis ved Svig fra Citantens Side ikke er bleven indstævnet. Jeg kunde godt tænke mig, at man kunde finde andre Udveje til at komme uden om dette Spørgsmaal, men da vi nu her i Folketinget have Sagen til eneste Behandling, og den allerede har været til eneste Behandling i Landstinget, har jeg troet at gavne Sagen bedst ved at stille det gamle Ændringsforslag til § 7, som jeg stillede ved Sagens tredie Behandling her i Tinget. Jeg tillader mig derfor at anbefale det høje Ting at vedtage dette Ændringsforslag.

Bønlokke: Jeg er ikke tilfreds med det Ændringsforslag, der er stillet. Jeg tror, det fordærver hele Loven. Det forekommer mig, at der er Sikkerhed nok i § 5, naar der staar, at Stævningen skal bekendtgøres 8 Uger forud i „Berlingske Tidende“, og der saa derefter skal erhverves Dom. Det forekommer mig, at saa maa det være tilstrækkelig bekendt. Jeg kunde have fundet mig i Ændringsforslaget, dersom der havde været sat en Tidsgrænse, f. Eks. et Aar. Men lad os tænke os, at en Mand bilder sig ind, at han har en Ret paa en saadan Ejendom, enten til at gaa over et Hjørne af en Ejendom eller til noget andet, og Ejeren af denne lille Ejendom erhverver Mortifikationsdom. Men

han har ikke tilsagt denne Mand, som ikke er til Stede — han bor maaske i Udlandet, og de kunne ikke finde ham. Der falder da Dom, og saa kommer denne Mand hjem, ikke i Morgen, maaske ikke det første halve eller hele Aar, men der kan gaa flere Aar. Saa kan han træde op og forlange en ny Dom, det er jo ikke godt at vide, om ikke denne Dom gaar Grundejeren imod, og Følgen deraf kan blive, at hvis Grundejeren har benyttet den Ret, han har efter den af ham erhvervede Dom, kan han komme til at gøre det om, han har gjort, f. Eks. rive den Bygning ned, han mulig har opført paa det Sted, og han vil altsaa kunne komme til at sætte hele sin Formue over Styr. Jeg vilde have været tilfreds, hvis der havde været sat en Tidsgrænse paa 1 eller 2 Aar, i hvilke der endnu kunde appelleres, men naar det ikke er gjort, er det altsaa evigvarende, og man kan blive ved, saa længe der lever et Menneske, der bilder sig ind, at han har denne Ret eller Arveret dertil. Jeg maa derfor være imod Ændringsforslaget.

Justitsministeren (Gross): Jeg beklager ogsaa, at den ærede Forslagsstiller af Ændringsforslaget ikke har fundet tilstrækkelig Grund til at frafalde denne Ændring, som af ham blev foreslaaet ved 3die Behandling her i Tinget. Jeg mener nemlig, at med den Tilføjelse, som her er foreslaaet, vil dette Lovforslag blive ret unyttigt og meget væsentlig forfejle sit Øjemed. Den Mangel, der er i den nu gældende Ret, hvor man ikke for disse Tilfælde har denne Adgang til at søge Mortifikationsdom, er jo den, at alle ikke-indstævnte ikke ere bundne ved den Dom, vedkommende bebyrdede maatte opnaa mod en bestemt Person. Hans Dispositioner ere udsatte for at blive omstødte ved en Trediemands Dom eller Søgemaal i første Instans, fordi den mod en bestemt Person erhvervede Dom ikke gælder for vedkommende Trediemand. Det, der skulde opnaas ved dette Lovforslag, er jo at faa en Dom, som gælder mod alle og enhver, men som altsaa ogsaa skulde være sikret mod dette, at de Dispositioner, som ere foretagne i Henhold til Dommen, i ubegrænset Tid kunde blive omstødte. Bliver Ændringsforslaget optaget som Led i Lovforslaget, vil den Usikkerhed, som nu flyder af, at res judicata, den afsagte Dom, ikke binder en nstævnt, blive flyttet over eller blive ved at være til Stede derved, at der bliver en ubegrænset Adgang til